

Köszöntelek Benneteket Húsvét 4. vasárnapján, a **Jó Pásztor** ünnepén: **Az Úr legyen veletek!**

Megvallom, volt egy kísértésem, hogy a [Lélekváró mai elmélkedését](#) olvassam fel a **Jó Pásztorról**, vagy megkérjem a szerzőjét a felolvasásra. (A szerző B. Jutka). Aztán eszembe jutott B. Bence, aki az EK elmélkedését szívesen elmondta volna itt az EK előtti misén, amit fel is ajánlottam neki. De aztán visszalépett, a hálaimát viszont vállalta a misén. Gondolom Jutka is inkább ezt a megoldást választaná (?). Pedig eljön az idő, amikor majd magatoknak kell megoldani a „jézusi közösségi asztaltársasági lakomát”.

De most még együtt vizsgáljuk meg a lelkiismeretünket: Jó pásztorai vagyunk-e családjainknak, közösségeinknek...? Ha valamit rosszul tettünk, **bánjuk meg vétkeinket!**... Szeressen minket a mindent adó Isten, bocsássa meg bűneinket, és vezessen bennünket a Jó Pásztor Útján.

Ének: Kyrie... Gloria...

Imádkozzunk! Istenünk, aki nem csak a világ Teremtője, de egyben Gondviselője is vagy, add, hogy követni tudjuk a Te Jézusodat, akit jó Pásztorunknak adtál nekünk, aki él és szeretsz...

Evangélium Jn 10, 11–18

„Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért. A béres azonban, aki nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, amikor látja, hogy jön a farkas, elhagyja a juhokat és elfut -- a farkas pedig elragadja és szétszéleszti azokat --, mert béres, és nem törődik a juhokkal. Én vagyok a jó pásztor: ismerem enyéimet, és enyéim ismernek engem, amint engem ismer az Atya, és én is ismerem az Atyát; és én életemet adom a juhokért. Más juhaim is vannak, amelyek nem ebből az akolból valók. Azokat is vezetnem kell. Hallgatni fognak szavamra, és egy akol lesz, és egy pásztor. Azért szeret engem az Atya, mert odaadom az életemet, hogy ismét visszavegyem azt. Senki sem veszi el tőlem: én adom oda magamtól. Hatalmam van odaadni, és hatalmam van újra visszavenni. Ezt a parancsot kaptam Atyámtól.”

Az életodaadás hatalma.

Ez foglalkoztatja Jézust nyájával kapcsolatban, és ez foglalkoztat most engem is. Nézzük a történetet és szereplőit.

1) Farkas

A hallott történet főszereplője a **Farkas**. A farkas a bárányok, a nyáj életére tör. A leg-súlyosabb vészhelyzet megteremtője. Ez a helyzet élet-halálkérdés elé állítja a pásztor, a bérest és a nyáját.

A zöldellő legelőn a nyáj békésen legelészik, a pásztor kampós botjára támaszkodik, vagy éppen pipáját tömi, és a füstkarikát eregeti az ég felé. A bérért szolgáló fiatal segéd, a béres bojtár is a földön fekvő sípot farigcsál, vagy a kutyaival játszik.

A déli delelőn is béke és nyugalom honol. Az itatáskor csak a szomjas juhok szürcsölése és a víz csobogása hallatszik, vagy egy kisbárány bégetése, mert még szopni szeretne.

A lenyugvó Nappal, a lopakodó sötéttel és a juhok akolba terelésével feszültebbé válik a légkör, pontosabban izgatottabb a pulikutya és a tűznél virrasztó béres. A juhász szemeit lehunyja, de éberebb mindenkinél.

Ilyenkor csak röntgenszemekkel lehetne látni, hogy mi lakozik a nyájban, a pásztorban, a béres szolgában. Nem így van akkor, amikor a farkas vagy a farkas farka megjelenik a színen. Akkor mindenki színt vall.

2) Béres

A béres, akár fiatal, akár idős, talán próbálkozik egy-két mozdulatnyira szembeszállni a vicsorgó farkassal vagy farkasokkal, de rövid időn belül feladja. Futásra fogja, menti a maga irháját.

Világos, neki fontosabb a saját élete és a testi épsége. Bolond lenne az amúgy is gyér fizetségért, meg ezekért a koszos juhokért szétmarcangoltatni magát. Az Öreg (a Pásztor), majd a kutyájával megbirkózik a farkával. Ha nem, hát nem! Neki senkije ez az öreg, meg a juhok, még a kutya se az övé. Felelősségre se vonható, mert ő azért megpróbált egy-két ágat vagy tuskót a vadak felé hajítani.

3) Pásztor

Nem így a pásztor. Nem éri váratlanul a vészhelyzet. Ismeri a farkasok éjszakai üvöltését. Sokszor nagyon közeli. Volt, hogy fényes nappal próbálkozott egy-egy éhes farkas a nyájából kiragadni egy bárányt. Volt már sokszor véres küzdelme a támadó vadakkal.

Arra is felkészült, hogy egyszer nem csak az elkóborolt bárányt ölik meg, nem csak a nyáját kergetik szét, sebesítik meg vagy marcangolják szét, de őt is megölhetik.

A legelőn mindig gyönyörködve nézte a juhait. Mindegyiket ismerte. Volt, amelyiknek nevet is adott. (Az egyik Berta volt!) Hogyne ismerné őket, hisz együtt él velük, éjjel-nappal. Éveken át. A bárányok az övéi. A nyáj is ismeri őt. A pásztor, az ő pásztoruk. Ő viseli gondjukat, kötözi sebeiket, bábáskodik az elletésnél. Minden este megszámolja őket, hisz ő a **Számadó Juhász**.

Szereti nyáját, minden bárányát, és ha egy is elkóborol, kész ott hagyni az egész nyáját és utána menni annak az egynek. Boldog, ha megtalálja, nyakába veszi a sebesültet és úgy viszi vissza a nyájba. Úgy szereti nyáját és minden bárányát, hogy kész az életét is odaadni értük. Ez a **szerelem hatalma**. Meghalni azért vagy azokért, akiket szeretünk.

4) Mi

Ideje magunkra terelni a szót. Nekünk is van itt mindnyájunknak báránya, kisebb és nagyobb nyája, és nekünk is van Pásztorunk, akit Jézusnak hívunk. Ismerjük őt és ő is ismer minket. Hisz valamiképpen ő gyűjtött egybe bennünket. Ő őrzött meg hosszú éveken át, és ő viseli gyermekeink kisebb nagyobb köreinek is gondját.

A **Bokorról** beszélek, a Bokor családjairól, kisközösségeiről és az egész nyájról. A szülők mellett, különösképpen a **közösségvezetők**re gondolok. Arra, hogy jó pásztorai vagyunk-e a mi kis nyájunknak, vagy béresei csupán? Készek lennénk-e életünket is odaadni a mi bárányainkért. Gyermekeinkért persze úgy gondoljuk, hogy igen – de mi van a közösségeinkkel? Jézus gyermekeiként szeretette közösségét, és végül az életét is oda adta értük. Mert hát bennük látta az Isten országát!

Azt, hogy mi van bennünk, nem a napfényes réten hancúrozó gyerekek, nem is az asztalt körülülő vidám kisközösség, nem is a minket békésen körülvevő környezet mutatja meg, hanem a **Farkas!**

A **zsidó deportálás** jut eszembe. Orosziban is volt néhány zsidó. Lovas kocsin vitték el őket az ablakunk alatt. Gyerekként néztem őket, sírtak és integettek felénk. A felnőttek behúzódtak a kapuból.

Később hallottam olyanokról, akik nem voltak zsidók, de **szolidaritásból** csatlakoztak a deportáltakhoz, tiltakozva Hitler fajgyűlölete ellen. Együtt haltak meg a zsidókkal a dachau, vagy auschwitz haláltáborban. Sokszor felrójuk a kortársaknak, hogy miért nem feküdtek a sínekre tiltakozásul, a zsidókat szállító vonatok elé.

A napokban előttünk is megjelent a **Farkas**. Lehet, hogy csak papírfarkas, és azoknak van igazuk, akik a Soros-bérencek listázását jogilag kifogástalannak tartják. (Szerintem ők a béres módra gondolkodók, ha vannak ilyenek.) Amit viszont nagyra értékelek, hogy a KV, ha csak két mondatban is, de hangot adott a menekültekért dolgozó testvéreink mellett, és azok **„listázása”** ellen.

Mindezt olyan valaki mondja, aki megtapasztalta, hogy mit jelent testvéreinek kiállása a vészhelyzetben, és tömeges tiltakozása egy igaztalan büntetés kiszabása ellen. Mindezt a diktatúra idején! (Ez igazi jó pásztori viselkedés volt, amit soha el nem felejték!)

--- Befejezem azzal, hogy **hatalmunk van** a szeretteinkért az egzisztenciánkat, sőt az életünket is kockáztatni. Mi is ezt a feladatot kaptuk az Atyától és a küldöttjétől, a **Jó Pásztortól**.

[Kovács László prédikációja
elhangzott 2018. április 22-én, a Bokorportán]